

ΑΙΓΙΝΑ-ΑΓ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

(Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος)

Λυνάρια των αδελφών. Καθώς μου είν-
 παν αυτό συμβαίνει πολλάκις κατά
 την ιδίαν στιγμήν, και ένιοτε μάλιστα
 αι μοναχαι, αναγκάζονται να κτυπούν
 τά κλαδιά με καλάμια διά να χαμη-
 λώσουν τον τόνον οι έναιριοι ψαλται.
 Θά ευρεθώ σέ δύσκολο θέσι, εάν πρό-
 κείται να κάμω μεταξύ των έπιγειων
 και έναερίων ύμολογων της Μονής.
 'Η Μονή της Αγίας Τριάδος έγινε
 πλέον προσκύνημα πανελλήνιον. 'Η
 Α. Β. Υ. ο Διάδοχός μας, έτίμησε έ-
 φέτος τό καλοκαίρι την Μονήν διά
 της παρουσίας του, επίσης και ο Μα-
 καριώτατος Πατριάρχης Αλεξανδρείας,
 δύο φορές μίαν κατά την άφιξίν του,
 και μίαν κατά την άναχωρησίον του έξ
 Ελλάδος. Πανταχόθεν συρρέουν ευ-
 λαβείς προσκυνηται, ακόμη και έξ Α-
 μερικής όπου εμφανίζεται ο κτηνορ-
 αυτής Άγιος Νεκτάριος και προσκα-
 λει όμογενείς οι όποιοι ούδέποτε ά-
 κουσαν να γίνεται λόγος περί αυτού
 να υπάγουν στο Σπήτι του στην Αί-
 γινα να τον Ιπσοκροθύν. 'Ιδου και
 ένα τυπικόν παράδειγμα προσκλήσεως
 του Άγιου. Κάποια κυρία οιαμένουσα
 εν Φαλήρω είχε έμπλακή από έτών
 εις το κτηματον δικαστικόν άγωνα. Οί
 άναγοντες άπήλθον παρ' αυτής 19.000
 λίρας στερίνας άνευ των τοκων και
 είχαν προσημαώσει την κτηματικήν
 αυτής περιουσίαν.

Παρακαλοσε πάντα την Παναγία,
 αλλά καθώς όμολογεί ή ίδια, ήτο εις
 τό άκρον άνήσυχος και σχεδόν άπελπι-
 σμένη, έφ' οσον μάλιστα έπρόκειτο
 κατ' εκείνας τας ήμερας να κριθί ή
 άγων. Ούδέποτε είχε αναγγώσει ή ά-
 κούσει τι περί του Άγιου. Περί τα έ-
 ξημερώματα της 26ης Μαΐου έ. έ. ενώ
 έκοιμάτο ειδε ένα ιερέα μαυροφορούν-
 τα και μέ τον καλογηρικόν του σκού-
 φο, ό όποιος της ειπε : «Μη στενα-
 χωρεσαι διά τό δικαστήριόν σου' όλα
 θα έλθουν κατ' εύχην, να έλθης να
 μείνης μία βραδυά στο σπήτι μου.
 Περιδεις ήρώτης; Πού εινε τό σπή-
 τι σας' δέν τό ξερω. «Πάτερ Νεκτα-
 ριος στην Αίγινα, όποιον ρωτήσης, θά
 σέ οδηγήσῃ». Το όραμα αυτό ένακοίη-
 σε μεγάλην έντύπωσιν εις αυτήν και
 κάποιος κύρ Γιάννης άγέλαβε να ή-
 πάγη στην Αίγινα να βοηθόν ώς άνω
 Νεκταριον. Κατόπιν πολλών δυστα-
 γμιών (διότι δέν γνώριζε την διεύθυ-
 σιν) εφθασε στην Αίγιναν, ήρώτης
 ένα μικρό παιδάκι εάν γνώριζε κά-
 ποιο παπά Νεκταριο.

«Ναι, εινε εκείνω στην Αγία Τριά-
 δα στο γυναικειο Μοναστήρι», ειπεν
 ό μικρός. Εις την Μονήν άφού προ-
 σέκνησε εις την Εκκλησίαν εξήτησε
 να δη τον ιερέα Νεκταριο. Αί μονα-
 χαι δδειξαν τον τάφον του Άγιου και
 λιγάκι έκκληκτος ο κύρ Γιάννης έμα-
 θε τότε, ότι έπρόκειτο περί Άγιου
 πλέον και όχι περί ιερέως. Την ιδίαν
 ήμεραν ειχε άποβίωση εν τη Μονή
 ή αδελφή Εύρημια και ούτω απηχο-
 λημένοι αι φιλοξεναι μονάζουσαι δέν
 ήυμνήθησαν να εξασκησώσι όλην την
 φιλαδέλφειαν αυτών. Ο κύρ Γιάννης
 έφυγεν άμέσως. Όταν τό ίδιο βράδυ
 έπέστρεψε εις τό Φάλλιον, ήρώτης
 παρέστρεψε εις τό Φάλλιον, ήρώτης

να αντιληφθούσιν ότι ή κατακα-
 λειν κινεί την άποπροσην, και
 ότι χάνουν εις τήν άποπροσην μας
 αυτοί και όχι έμεις. Οί κινεσ κατα-
 ταλαλονται, και οί κινεσ έμεις αν-
 δεν έλθουν εις τήν άποπροσην, και
 'αδικα πήγα στην Αίγιναν' δέν βρήκα
 κανένα παπά Νεκταριο. Εινε άδύ-
 νατον τό ξερω που πήγες, διότι μετά
 τό μεσημερι μόλις πλάγασα ειδα ξανά
 τον καλόγερο και μέ ειπε : 'Ο Γιάν-
 νης ήλθε στο Σπήτι μου μόνος του,
 γιατί δέν πήγες και συ μαζί του ;
 Εις τό άκουσμα της δευτέρας έμφανί-
 σεως του Άγιου, ό κύρ Γιάννης κέ-
 ρωσε και έντρομος άναφώνησε : Πήγα
 να βρω ένα παπά και βρήκα ένα
 Άγιο».

ΜΕΝΕΛ. ΔΕΛΑΚΟΥΡΙΔΗΣ

την άποπροσην μας, και ούτως
 αυτή ή μανία του να πολυενασχο-
 λούμεθα με τά ξένα. Διότι άδύνα-
 τον ειπε πολυπεριέργως και κακο-
 λόγος άνθρωπος να έπιμεληθί
 ποτε τον εαυτόν του. Απορροφη-
 μένος έξ ολοκλήρου από τό να
 μανθάνη και να κρίνη τά των
 άλλων, θ' άφήση κατ' ανάγκην
 τά ιδικά του άφρόνιστα και άμε-
 λημένα. Καί ερωτώ' όταν διαρκώς
 φροντίζης διά να πληροφορησάι
 και όμιλεις διά τά ξένα σφάλματα
 και παραπατήματα, πότε θά φρον-
 τίζης διά τά ιδικά σου ;

Δυστυχώς πολλοί δέν προσέχουν
 διόλου εις τό βυθώμακόν, «μη
 ρίνετε, ένα μη κριθίης» (Ματθ.
 Ζ' 1). Όχι μόνον κρίνουν, αλλά
 και γίνονται μικροί κοίται, ακόμη
 και διά πράγματα, προς τά όποια
 όφειλαν να είναι παραβλεπτικοί,
 (Συνέχεια εις την 3ην σελίδα)

θέλει να σέ ειση τι έρωτα εκα-
 θά σέ είνω έγώ. Τό έμαθα τυχαί-
 ως μιας πρό μιας ώρας. Με έπ-
 σκέφθη, ό 'Ιωσήφ, ό άνδρας τή
 γρηάς Κατερίνας ή όποια ειπε π-
 ράλυτη χρόνια τώρα. Κατοικούν
 την άκραν του δρόμου μας, μέσα
 ένα ύπόγειον. Μου έφερον ό 'Ιωσή-
 φος ένα μπουκέτο ωραίους μενεξέδ,
 του άγρου τους όποιους σήμερα
 ίδιος έμάζευσεν, όπως μου ειπε
 από την έξοχόν. Τόν ήρώτησα δια-
 έφερον τά εσώδη αυτά άνηθ, κ-
 μου άπήντησεν ότι τά έφερον δ
 την Εύγενίαν. Με έκκληξεν ήρώτης
 τότε πως την γνωρίζει. Μου άπή-
 τησεν με θερμήν «Αχ! κυρία, ή
 γνώρισα τό κοριτσάκι σας μαζί
 την εξαδέλφην της την Θεοδώρη
 τώρα και δύο τρεις μήνες. Ειχε
 μάθει τά καλά αυτά κοριτσια ότι
 γυναίκα μου ή Κατερίνα ήταν π-
 ράλυτη. Ηλθαν στο σπήτι μου ν
 την Ιδοιν. Της ειπαν άπλά λόγυ
 παρηγορητικά. Υπεσχέθησαν κάθ
 ήμεραν να πηγαίνουν να την βλ-
 πουν και μάλιστα να κάμουν δ'
 δουλειά ειχεν ανάγκην. Έκράτησα
 μέ τό παραπάνω την ύπόσχεσί-
 τους. Από την έλλην ήμεραν εσώθ-
 ως εύρισκαν λίγον καιρόν διαθεσί-
 μου, ιδίως τό άπόγευμα, οντ
 στο σπήτι μου έσυτρώφε τή
 Κατερίναν, έφεραν νερό και έπι-
 ναν τό πρόσωπόν της, έπήγαινα
 και ήγόραζαν δτι έχειράζετο, και
 μία φορά έτοίμαζαν και πρόχειρ
 φαγητόν τό όποιον εύρισκα ζεστ
 όταν επέστρεφα άργά τό βράδυ
 την δουλειά μου. Σχόνά, πολύ σι-
 χνά έδιηγούντο στην Κατερίνα τι
 μαθαν στο σχολειόν, πρό πάντων
 μως στο Κατηχητικόν Σχολειόν τή
 ένορίας μας εις τό όποιον κάθε
 βδομάδα έπήγαιναν. 'Η γυναίκα
 μου κάθε βράδυ μου έλεγε πως
 έπέρασεν μέ τά κοριτσια, τί δουλειά
 της έκαμαν και τί συνεζήτησαν. Μοι
 έπανέλεμβανε δτι της διηγήθησαν
 (Η συνέχεια εις την 3ην σελίδα)

λίπος δέν έσχετίζετο μέ πολλούς. 'Η
 κροάσθη και ήκουσε ενκρινώς μία
 φωνήν.
 — Έρευνήτατε παντού, αλλά σιγά
 μέ προφύλαξα.
 Μήπως ήσαν κλέπται ; ένστί-
 κτου ή νεάνις έξεκρέμασε μικρο-
 σκοπικόν περισσορον από τον τοί-
 χον. Την ιδίαν στιγμήν έκτύπησαν τή
 θύραν. Έπήδησε από την κλίνην τη
 και χωρίς να άνοίξη ήρώτης.
 — Ποίς ειγε ;
 — 'Ο Αστυνόμος της περιφερείας
 'Υπόθεσις έπέτρεψα.
 'Η νεάνις εδίσταζε να άνοίξη. Οί
 κατοικοίτι έχουν πολλά τεχνάσματα.
 'Αλλά ή φωνή της Ιδιοκτηρίας πο-
 ήκουσθη έξαφνα την κατέκτισε.
 — Δεσποινίς Ζερμαίν, κάμετε γρη-
 γορα, διότι εινε έπείγουσα ύπόθεσις.
 'Ανησυχος, τότε εφόρεσε έν τάχη
 τό νυκτικόν της, ήγαγε έν κρητόν κι
 ήνοιξε την θύραν.
 — Τί συμβαίνει λοιπόν ; 'Ηρώτησεν
 Που εινε ό αδελφός μου ;
 — Εις την οικίαν μου, δεσποινίς
 άπήντησε μία σοβαρά φωνή.
 (Ακολουθεί)

Αναμφέβλος, 'Εν τούτοις ήμια
 υποχωρημένος να ενεργήσω άμέσως έ-
 ρευνάς εις την κατοικίαν αυτών των
 άχρεσίων.
 'Ηδη έπροχώρει προς την θύραν.
 'Ο 'Ιάκωβος Σονό τον έστμάτησεν
 — Θά μου έπιτρέψητε να σας συνο-
 δεύσω ; Ειπεν. 'Ο δυστυχής αύτός ει-
 νε εις καλής χειρας και παντάζομαι
 ότι ή αδελφή του μανθάνουσα την ά-
 λήθειαν θά λυπηθί πολύ.
 — Μήπως γνωρίζετε την αδελφήν
 του ; ήρώτησεν ό αστυνόμος.
 — Όχι, δέν την ειδα ποτέ, πρό πέν-
 τε λεπτόν μάλιστα ήγούον και εάν
 υπάρχη.
 'Ο αστυνόμος τον παρετήρησεν μέ
 μίαν έκκληξιν εις τό βάθος των ό-
 φθαλμών.
 — Όστε θά κάμητε πράξιν χριστι-
 ανικής χάριτος, κύριε 'Ιάκωβε ;
 'Η Ζερμαίν Μωλέν έκοιμάτο, ά-
 γνωούσα παντελώς τά γεγονότα διά τά
 όποια ή ήμισοιά πόλις ήτο έν ανα-
 βρασμόφ.
 Θόρυβος άσυνήθης βημάτων και φω-
 νών εις τό πρότον πάτωμα της κα-
 τοικίας της, την έξύπνησε. Κατ' ά-
 χάς ένόμισεν ότι ό αδελφός της έχει
 φέσει μαζί του μαρικούς συντρόφους
 του. πράγμα πολύ σπάνιον διότι ό Φι-

λίπος δέν έσχετίζετο μέ πολλούς. 'Η
 κροάσθη και ήκουσε ενκρινώς μία
 φωνήν.
 — Έρευνήτατε παντού, αλλά σιγά
 μέ προφύλαξα.
 Μήπως ήσαν κλέπται ; ένστί-
 κτου ή νεάνις έξεκρέμασε μικρο-
 σκοπικόν περισσορον από τον τοί-
 χον. Την ιδίαν στιγμήν έκτύπησαν τή
 θύραν. Έπήδησε από την κλίνην τη
 και χωρίς να άνοίξη ήρώτης.
 — Ποίς ειγε ;
 — 'Ο Αστυνόμος της περιφερείας
 'Υπόθεσις έπέτρεψα.
 'Η νεάνις εδίσταζε να άνοίξη. Οί
 κατοικοίτι έχουν πολλά τεχνάσματα.
 'Αλλά ή φωνή της Ιδιοκτηρίας πο-
 ήκουσθη έξαφνα την κατέκτισε.
 — Δεσποινίς Ζερμαίν, κάμετε γρη-
 γορα, διότι εινε έπείγουσα ύπόθεσις.
 'Ανησυχος, τότε εφόρεσε έν τάχη
 τό νυκτικόν της, ήγαγε έν κρητόν κι
 ήνοιξε την θύραν.
 — Τί συμβαίνει λοιπόν ; 'Ηρώτησεν
 Που εινε ό αδελφός μου ;
 — Εις την οικίαν μου, δεσποινίς
 άπήντησε μία σοβαρά φωνή.
 (Ακολουθεί)

ΚΟΣ ΗΣΘΡ

Παρασκευή 16 Δεκεμβρίου

"ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ"

1938

ORGANON

ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΥ ΚΑΗΡΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΓΙΟΙ

ΑΙΓΙΝΑ-ΑΓ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κλαύουσα διηγέθη αυτή εις την ηγουμένην και τὸν ἱερέα, ὅταν ἐφθασε εἰς τὴν Μονήν, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ κυρίου Γιάννη, ἡ εὐεργετήτρια ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, κυρία. Μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν ἤρθη ἡ προσημειωσὶς ἐπὶ τῆς κτηματικῆς περιουσίας αὐτῆς, συγχρονως δὲ ἀτηλλάγη ὀλοσχερῶς ἀπὸ τρομερῶν ἐπιτάλτων. Οἱ ἐνάγοντες ἀπέσυραν τὴν δικήν, ἔτσι στὰ ξαφνικά·

Ἡ ἀνωτέρω κάποια κυρία, ὀνομάζεται Κυρία Φανή Ἰωαννίδου κατοικεῖ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ, στὴν παραλία, ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ποσειδάωνος ἀρ 8, ἀπέναντι τῆς Οὐλῆν.

Διέμενε ἄλλοτε ἐν Ἰβραημία τῆς Αἰγύπτου ὅπου ὁ ἀποβίσιος σύζυγος αὐτῆς ἐμπορεύετο καὶ ἦτο μάλιστα πρόεδρος τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Κοινότητος. Μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ καλοσύνην μου ἔδωσε τὰς παρούσας πληροφορίας καὶ παρέθεσε πρὸ τῶν ὁμμάτων μου πλήθυν σχετικῶν ἐγγράφων ὡς καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς μετὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ πληρεξουσίου τῆς Ὁ δὲ κύριος Γιάννης ὀνομάζεται κύριος Ἰωάννης Κοτζιάς, λεωφορειοδότης γραμμῆς Νέας Φιλαδέλφειας. Εὐχάριστὸ ἀποκρίθησθε, διότι με ἐπὶ τρέψαν νὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ». Ἐπιτελεῖ ἀπειρὰ θαύματα, εἶνε ἐνδοξος Ἁγιος. Ὁ βιογράφος του ἀβήγητος Ἀρχιμανδρὸς Θεοδόσιος Παπακωνσταντίνου παραθέτει ἐλόκληρον ὁρμηθὸν θαυμάτων με ὀνόματα καὶ διευθυνοὺς τῶν θεραπευθέντων ἀπὸ τοῦ Ἁγίου, φρονιμολογῶν. Τὰ ἀκόλουθα δύο χαρακτηριστικὰ συμβῆντα τῆς ζωῆς του, μᾶς δίδουν ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τοῦ φλογεροῦ πόθου ὅλης τῆς ζωῆς του, τοῦ κατέρωθε τὴν καρδίαν του, καὶ μᾶς κείθουσι ὅτι πραγματικὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐξεχώρησεν καὶ τὸν παρακολούθησεν τὸν Ἅγιον μας, ἀπὸ τότε ποῦ ξηνητημένῳ μακαλοῦλοιο, μετέστρεψε τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰς ἡμετέρας ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας ὅπως ἐγράφη στὰ «Αἰγινίτικα Λουλούδια» ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» τῆς 1ης Ἰουλίου. Ἦτο 22 ἐτῶν ὅταν περὶ τὸ 1868 ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅπου ἦτο παιδογὸμος μετέβαινε στὸ Λυθὶ τῆς Χίου διὰ νὰ ἀναλάβῃ πλέον θέτον δημοδιδασκάλου. Τὸ καὶ βούλιαξε καὶ πνίγηκεν ὅλοι. Σώθηκε μόνον ὁ Δεσπότης μας. Πῶς; Παρουσιάσθηκε μὴ ξανθιά γυναίκα ποῦ περπατοῦσε ἐπάνω στὰ κήματα καὶ τὸν ἐρώτησε «Θέλεις νὰ ζήσης;» Ναι, ἀπάντησε. «Θέλω νὰ ζήσω γιὰ νὰ διδάξω στοὺς ἀνθρώπους, τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.» Τότε ἡ ἄγνωστος τοῦ εἶπε, ὅτι εἶνε ἡ ἅγια Μαγδαληνὴ τοῦ πρότερου μίαν σάνδα καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἔτσι σώθηκε ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ. Ὁ Δεσπότης μας στὰ νεαρά του. Ὅτε τὸ 1889 ἡ ἀγάπη καὶ ὁ μὴ συγκρατούμενος θαυμασμὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενῶν ἤρριξαν νὰ τὸν ὑποδεικνύουν ὡς τὸν μόνον κατάλληλον διὰ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας, ἐκεῖνος Μητροπολίτης Πενταπόλεως τότε, διὰ νὰ μὴ πικρῶν τὸν εὐεργετὴν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιον, ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ ἀφηνείως φθάνει εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν εἶχε παντελῶς χρήματα, διότι κατεδάφανα ὄλους τοῦ πόρους του ἐν Αἰγύπτῳ εἰς τὰς ἐλεημοσύνας καὶ τὴν ἐκδοσὴν ὀφελίμων καὶ σπουδαιωτάτων συγγραμμάτων. Λέγεται ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐστερεῖτο καὶ

ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου ὁσίου κατ' ἐκείνην τὴν περίοδον τῆς ζωῆς του. Μόλα ταῦτα οὕτε παρεπονέτο οὔτε ἐπεβάρουε πνὰ, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν ἀνοθεν ἀντίληψιν, μετὰ χριστιανικῆς καρτερίας. Ἀδιόριστος περιεπλάνατο πότε εἰς τοὺς διαδορμούς τοῦ ἐπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, κατερχόμενος δὲ τὴν κλίμακα περιλῦτος καὶ θαυρῶν, συνητήθη μετὰ τοῦ ἀνερχομένου Δημάρχου Μελά, ὅτις ζωῆς ἐνδιαφέρθη διὰ τὰ αἰτία τῆς καταρανοῦς συντροφίης του. Ἐξήτησα ἀπάντησεν ὁ Ἁγιος ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸν ὅπως μετὰ διορίσιν εἰς ἐπαρχίαν τινὰ ἱεροκήρυκα πλὴν ἐκείνου μετ' ἀπεκρίθη ὅτι ἂν καὶ ἔχη ἀνάγκη τὸ Κράτος ἱεροκήρυκον ἐν τούτοις ἀδυνατεῖ νὰ μετὰ διορίσιν διότι στεροῦμαι Ἑλληνικῆς ἑπικροτικότητος.

Ἦνάγκασε τότε ὁ Δημάρχος τὸν

Συνέχεια εἰς τὴν 2ην σελίδα

Ἁγιον νὰ ἐπιστρέψῃ μαζὺ του, κατὰ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῆ παρακλήσει καὶ πιθανότατα τῆ ἐπιμόνῳ ἀκατήσει τοῦ γερόντος Μελά, συγκατετέθη ὁ Ὑπουργὸς ὅπως διορίσιν αὐτῆμερον τὸν Ἁγιον Νεκτάριον ὡς ἱεροκήρυκα ἐν Κασσσία. Ἀφ' ἐνὸς τὸ ναυάγιον καὶ ἀφ' ἑτέρου ἦ ἐν Ἀθήναις περιπέτεια τοῦ Ἁγίου δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἓνα διπτυχον τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη εἰκὼν νὰ φέρῃ ὡς τίτλον. Οὐρανία συγκατάβασις, ἡ δὲ δευτέρα εἰκὼν, Γῆνιν ἀθλιότης.

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ βεβαίως τὸν δημοφιλεῖ Σωφὲρ τοῦ ἱεροῦ Νουφορείου, Παναγιώτη Διονυσίου Νουτοῦτον. Ἐκτὸ ἓνα σῶμα ποῦ ἔπεσε ἐπάνω του ἕκαθε ἠλεκτροπληξία ὁ καυμένος καὶ ἐνεφλώθη. Περναῖτας ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐσταυροκοπήθηκε καὶ εἶπε μετὰ πόνο. «Ἁγιε Νεκτάριε μου, δῶσε μου τὸ φῶς μου καὶ ὅ,τι ἔχω ἐπάνω μου γίνε δικὰ σου». Ἀμέσως ὁ καλὸς μας ἐπανάβλεψε. Καὶ προσέθετον αἱ ἀδελφαί. Πῶς μπορούσε ὁ Δεσπότης μας νὰ μὴ γιάνῃ τὰ μάτια τοῦ ἀγαθοῦ Σωφὲρ ποῦ σχεδὸν κάθε μὲρα κουβαλοῦσε τόσα δέματα γιὰ τὸ Μοναστήρι; Μεγάλῃ ἡ χάρις του! Τῆλεγα αὐτὸ τὸ θαῦμα σὲ κάποιον Μεσαγρίτην (τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ καφενείου «Ἀραία», καὶ ἴδου τι μοῦ ἀπάντησεν. Χριστιανέ μου ἐμεῖς ἐδῶ δὲν παραξενευοῦμαστε γιὰ τέτοια θαύματα γίνονται κάθε μὲρα ἐδῶ. Πραγματικῶς γίνονται θαύματα καὶ θαυμάσια, ὅχι μόνον στὸ Σπῆτι τοῦ Δεσπότη ἀλλὰ καὶ ἄλλου ὅπως θὰ εἴδητε παρακάτω. Ἀφροῦ ἐξήγγηλα τὸ ἀνάτατον ὄριον καραμονῆς ἐν τῇ Μονῇ δηλ. μετὰ ἓνα εἰκοσιτετράωρον, φεύγω μετὰ τὴν καρδίαν γεμάτην ἀπὸ τὰς ἀπλοῖα δῶρα τοῦ Ἁγίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μίαν ἀκόρη δὲν τελειώσω τόσο μεγάλη, ποῦ ἀκόρη δὲν τελειώσῃ. Ἀφροῦ ἦλθα στὴν Αἶγινα φυσικῶς νερὶ. Ἀφροῦ ἦλθα στὴν Αἶγινα φρικτῶς πέρασα καὶ ἀπὸ τὸ καλὸν τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν ἑπισκοπικὸν τοῦ Λιουσιῶν καὶ τὸν ἑπισκοπικὸν τοῦ ἑπισκοπικῶν ἀνέναντο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ (δύο βήματα) ἀνέβηκα στὴν κορυφὴν τῆς ἑρειπωμένης Χώρας. Τὸ θέαμα ἐκείθεν εἶνε μοναδικόν.

Ἦταν μακρὰ, ἡ διαγίγεια ὅπως τῆς Αἰγινίτικῆς ἀτμοσφαιρας δίδει πολλὰ δικαιώματα. Κατάντικρον ἀνάμεσα σ' ἓνα συγκρότημα γραφικῶν διέτων λόφων ἐπὶ ἐνὸς ὄρειου πεδίου δύο κίονα μερικὰ κυπαρίσσια, καὶ κάτι ποῦ αὐν νὰ ἀσπρίζε. Ἐβδὴς ἐσημίσα τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἦτο τὸ Μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

εἰς θέσιν νὰ ἔργον, διότι αἰς τοῦ ὀπομίαν ἐπαρχίαν ὀποχρωσμένῳ χρονικὰ διαπτεται ἐκάστην πόλιν ἢ κοινότητα, ὡς ἐκ τούτου οὔτε τὴν χριστιανικὴν οἰκειότητα καὶ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν πιστῶν δύναται ν' ἀποκτήσῃ οὔτε τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἐλλείψεων ἐκάστου τόπου δύναται νὰ ἔχη τελείαν γνώσιν, στοιχεῖα διὰ τὴν ἐναρξίν καὶ κατευθύνειν τῆς ἐργασίας του ἀπαραίτητα.

Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἡ βαρύντη ἔπει ἐπὶ τοῦ Ἐφημεριακοῦ ὅρου, τοῦ ὁποίου ἡ δρᾶσις περιορίζεται εἰς ὀρισμένον κοινωνικὸν πλαίσιον. Οὗτος καὶ μόνον εἶνε εἰς θέσιν καὶ ἔχη τὴν εὐχέριαν νὰ ἔλθῃ εἰς συγνήν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ λαοῦ, νὰ μελετήσῃ τὴν θρησκευτικὴν κατάστασιν τῆς ὑπ' αὐτὸν κοινωνίας καὶ εὐστόχως νὰ κατευθύνῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ὥστε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ δηγγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ ὄφιστται ὁ κόμβος διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἐξέψωσιν τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν Κλήρον καὶ διὰ τὸν Ἐφημεριακόν, εἰς τὴν τάξιν ταύτην ὄλον τὸ μυστικὸν κρύπτεται, ὡς ἐκ τούτου θέλομεν ὁ λαὸς νὰ ζήσῃ τὸν χριστιανισμόν, ἐπιθυμοῦμεν ἡ θεῖα διδασκαλία νὰ ὀφελήσῃ ἐπὶ τῶν ἡμεμας τὰ πλήθη, ν' ἀνακαινίσῃ καὶ ἐξαγνήσῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν, στραφῶμεν πρὸς ἐκεῖνον. Ἄς ἀποκτήσωμεν Ἐφημεριακὸν Κλήρον με ζῶην καὶ μόρφωσιν χριστιανικὴν, ὡς ἐξυψώσωμεν αὐτὸν ὅστις καὶ μόνον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἄρῃ μαζὺ του καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὰς ψυχὰς τοῦ ποιμνίου του ἐκεῖ ὅπου θέλομεν εἰς τὸν ἐφηρμοσμένον τοῦτέστιν χριστιανισμόν. Τὴν ἰκονότητα ταύτην ἄλλωστε τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἀναγνωρίζει καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς ὅστις ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῇ ποιότητι αὐτοῦ διαβλέπει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς θρησκείας του.

Πράγματι ἀεῖποτε μὲν, ἰδίως ὁ μωσὴς σήμερον, Κλήρος ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς ἐξυψωμένους διὰ τὰς περισσοτέρους συνειδήσεις ἀποδεικνύει δύναμιν θρησκείας, ἀπεναντίας δὲ κατὰπτωσις τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς συμπαράσῃρει καὶ τὴν περὶ θρησκείας καλὴν ἐντύπωσιν. Λίαν εὐστόχως ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἐφημεριακὸς Κλήρος δι-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 2ην σελίδα)

